

De nieuwe bedelaar: ‘Mag ik bij u werken?’

Vroeger waren er dorpen die zichzelf konden voorzien. Men kwam zelf tot een arbeidsverdeling en voldeed in elkaars behoeften.

Door de opkomst van arbeidsdeling, specialisatie en schaalvergroting na de Industriële revolutie verdween geleidelijk aan steeds sterker de noodzaak tot zelforganisatie.

In de huidige samenleving, waarin het aantal bedrijven afneemt, de overblijvende bedrijven steeds groter en machtiger worden en vrijwel alle diensten en producten op maat kunnen worden gekocht, is de noodzaak tot zelforganisatie binnen kleine groepen vrijwel verdwenen.

Het nadeel is dat de mens gewend raakt aan grote organisaties. Hij wordt er geheel afhankelijk van. Wat kan een Scheepbouwer zonder KPN? Zou hij zelf een telecombedrijf of frites tent kunnen beginnen? Wat kan de plotseling ontslagen werknemer?

Dit is een van de grootste frustraties van ontslag: het terug geworpen zijn op jezelf, en het verschrikkelijke gevoel dat je toekomst afhangt van de buien van grote organisaties als uitkeringsinstanties, gemeentes en grote werkgevers.

Iedereen kent wel de bedelaar op straat: ‘Mag ik een kwartje, voor een kopje warme thee?’. Gespleten door medelijden enerzijds en het rationele besef dat geven geen structurele oplossing is anderzijds, geven we al dan niet.

Maar waarin verschilt een werkzoekende van een bedelaar? ‘Geef me een baan, alsjeblieft’. Een machteloos gevoel. Het gevoel oneerlijk behandeld te worden, er niet meer bij te kunnen. De enorme nachtmerrie er nooit meer tussen te komen.

Succes in de zin van aangenomen worden bij een werkgever helpt deze angst tijdelijk vergeten. Maar wie al te vaak ik afgewezen, raakt deze angst niet meer kwijt. De enige remedie lijkt: voor jezelf beginnen – met anderen. Dit kan in een organisatie met vaste dienstverbanden, maar ook – of: nog makkelijker – als netwerk van freelancers die elkaars vaardigheden completeren. Elkaar op percentage basis belonen en de bal toespelen. De netwerk economie! Reeds door Nesbitt in 1969 voorspeld, maar het wordt nu eindelijk waarheid. Het is niet gemakkelijk; we hebben ons zelforganisatievermogen verloren. Maar samen, als actief werkzoekenden, vinden we het wel terug. Blijf niet alleen thuiszitten achter de geraniums. Sluit je aan, maak samen geweldig gebruik van de vrije tijd door samen te ondernemen. Vertel het GAK of het CWI niets. Ze begrijpen het toch niet....de meesten daar zijn nooit werkloos geweest en hebben nooit zelf ondernomen. Vertel het pas als je geslaagd bent en de uitkering niet meer nodig hebt!

Zie je het niet zitten om samen te ondernemen, en vind je minder dan 1 vacature per week die je echt leuk vindt? Contacteer dan de sollicitatieservice. Op het forum van ikwilwerken.nl

Your private rebel, 4 mei 2003